

Kéri Ferenc

Szent Imre ünnepe

Ajánlás

Szeretettel ajánlom
a Szent Imre Millenniumi Emlékbizottság elnökének,
Lezsák Sándor úrnak,
az emlékbizottság titkárának,
Mihály Margit úrnőnek,
az emlékbizottságot alkotó települések

-
Csíkszentimre,
Görgényszentimre,
Hegyközszentimre,
Imrehegy,
Mátraszentimre,
Nyárádszentimre,
Pestszentimre,
Soltszentimre,
Székelyudvarhely-Szentimrefalva,
Tizsaszentimre

-
egyházi és világi előljáróinak,
valamennyi polgárának,
továbbá a Szent Imre szobor megalkotójának,
Lantos Györgyi szobrászművész úrnőnek.

Soltszentimre, 2007. december 15.

Kéri Ferenc

Ismeretlen felvidéki mester: Szent Imre (Szepeshely, 1478)

Kéri Ferenc: Tíz testvér

Apánk az, ki nevünk adta,
Érte kopjon mindig körmünk,
Anyánk öle ver lakatra,
Elringató szülőföldünk.

Hős ősöktől új élet kél,
Szerte e szűk nagyvilágban,
Kéz a kézben tíz jó testvér,
Szivárvány a napsugárban.

Szétszórva él e sok gyermek,
Vizek mentén, pusztán, bércen,
Harsognak volt néma termek,
Átjárva a kerítésen.

Szívük újra együtt dobban,
Közös szemük ragyogása,
Az égen új csillag lobban,
Lelket hevít tarka tánca.

Legyen ünnep minden óra,
Mít ember még sosem látott,
Emlékezve szépre, jóra,
Uram, óvd e nagy családot!

Fotó: Mihály Margit

**Kéri Ferenc:
Válasz nélkül**

Nem voltunk ott, ahol vártak,
Mert vártak, ma már jól tudom,
Hol még magyar szavak szállnak,
Múlt és jövő közt félúton.

A múlt tiszta, csak feledjük,
S elkopik, mint kő a vízben.
Ha kiútját nem keressük,
Temethetjük talpig díszben.

Így mit terem majd a holnap,
Mint lesz íze a kenyérnek,
Szól még magyar hittan óra,
Vagy felfalja az enyészet?

Az Isten hit erős bástya.
A tévhit bánattal teli.
A megnyugvást hozó választ
Ifjú papja sem ismeri.

A Görgényi-havasoknál
Ezer kérdés feszít keblet,
S ha rosszabb lesz minden rossznál,
Te adj erőt, fényes herceg!

Fotó: Kéri Ferenc

**Kéri Ferenc:
Galambok**

Ismered az ősök táncát?
Hol én jártam ott ismerik.
Megmutatta táncos lábát
A közel és a messze is.

Padló roppant, szoknya libbent,
Fényes csizmán tenyér csattant,
Hímzett, kivarrt tarka színben,
Ifjú lányok dala harsant.

Míg odakint vihar tombolt,
Népdalkarok nótát fújtak,
Az érzés víg mosolyt horgolt,
S együttesen dalra gyúltak.

A templomdomb oldalában,
Hol eddig csak harangszó járt,
Dicső herceg szobra áll ma,
Mérve e föld utazóját.

Akkor galamb sereg röppent,
Hírt vinni a nagyvilágba,
Tisza mellől nyíló körben,
Azóta is szállnak, szállnak.

Fotó: Kéri Ferenc

**Kéri Ferenc:
Színek és ízek**

Széles puszta lapos hegyén,
Hol tanyák, fák álldogálnak,
Süt-főz gyorsan, aki serény,
Ízét adva a hazának.

Tét nélküli színes párbaj,
Ahány helység, annyi éték,
Nyüzsgő, bongó víg lármában,
Zamatfelhő száll az égre.

Ifjú fácskák díszes sorban,
Múlt idéző holnapokban,
Lombjuk alatt emlékezünk.

Lásd, e nemzet élni akar!
Zárj karodba minden magyart,
Zöld palástú, szent hercegünk!

Fotó: Antal Anett

**Kéri Ferenc:
Szent Imre ünnepe**

Nálunk járt a történelem.
Még nem tudjuk, csak érezzük.
Ezer év gyümölcsöt terem,
S e gyümölcsöt mind élvezzük.

Sok-sok testvér labdát terelt,
A sípokat nagyok fújták,
Napban fürdött zászlóselyem,
Himnuszunk asszonyok zúgták.

Vers és ének, sós verejtek,
Pátoszos szó, felszentelés,
Kézből kézbe emléktárgyak.

E két szép nap legyen örök,
Amíg Földünk velünk pörög,
Bronz hercegünk, óvd e vágyat!

Fotó: Kéri Ferenc

Kéri Ferenc:
Fény és ragyogás

Ahol szorgos lények élnek,
Sosem huny ki a remény,
Fel-felgyúlnak jelzőfények
Kis országunk tetején.

Itt hajdanán huták álltak,
S boksák égtek szerteszét,
Szikár népek erdőt vágtek,
A hegy sűgó tengerét.

Együtt él most vígan magyar,
Szlovák, s német békében,
Új neve hős régit takart,
Szent királyunk évében.

Kicsiny templom a dombtetőn,
Hegyes tornya eget vág,
Tágra nyitott ajtó előtt
Szép emlékü herceg áll.

Bronz teste nagy álmot ringat,
Vigyáznak rá angyalok,
Szemében száz fényes csillag,
S oltalmazó vágy ragyog.

Fotó: Mihály Margit

Kéri Ferenc:
A hegyen túl

Túl a hegyen, az Olt partján,
Testvéreink éldegélnek,
Herceg urunk dicső napján,
Két szép napot velük éltem.

Hol a fák az égig érnek,
S állnak tarka, kicsi házak,
Nyugtot vár sok sajtó lélek,
S új erőt a pezsgő gázban.

Lent a falu, nyüzsgő lárma,
Fiatalok viszik terhét,
Felnézve a Hargitára,
Szívükben ég minden emlék.

Múltat őriz a kápolna,
Magányosan néz a hegyre,
Ha az a hegy ott nem volna,
Az Alfölddel állna szemben.

Hírhozó szél fut a völgyön,
Benne szépül tiport sorsuk,
Amíg magyar él a földön,
Keresztünket együtt hordjuk.

Fotó: Kéri Ferenc

**Kéri Ferenc:
Kézfogás**

Ott jártam én, csodát várva,
Múltat mérő nagy gyerek,
Ahol urunk legendája
A halálban született.

Berettyónak fodra mellett
Kihunyt Iqfon sűrűje,
Ezer évnek néma terhe
Fog szíveket gyűrűbe.

Ott érik a múlt gyümölcse,
S éled hazaszeretet,
Házigazdánk igaz könnye
Nytotta fel szememet.

Bárho! él a magyar ember,
Anyanyelve nem hamis,
A szülőföld, melyre termett,
Bölcsője és sírja is.

Minden emlék, mely szívet tép,
Gyöngyöz gyűrött homlokot,
A kézfogás nem szívesség,
Együtt vagyunk boldogok.

Fotó: Mihály Margit

**Kéri Ferenc:
Túlélők**

A Nyárádon által menve,
Hol az út majd véget ér,
Békességben, szeretetben,
Több mint kétszáz ember él.

Ide köti őket minden,
A föld, mi szül, és belep.
Hol a szegénység az Isten,
A világ is kerekebb.

Összefogás, kéz a kézben,
Szívét tárja e kis nép,
Emlék sarjad a sok képben,
S megőrzi a messziség.

Harangtorony, dombon álló,
Szolgál régi templomot,
Talpa alatt néma zászló,
A szél régi dalt zokog.

Kik itt élnek nem felednek,
Megmaradtak magyarnak,
Túléltek, mert nem feleltek,
Hívó, küldő szavakra.

Fotó: Kéri Ferenc

Kéri Ferenc:
Zászlóbontás

Árkon-bokron, mindenem túl,
Nem kopott meg az erény,
Ezeréves érzélem dül
A Székelyföld közepén.

Testvér kezét nyújtja e föld,
Hallgat múltat és jelent,
Elringató alkony előtt
Zászlót bont a bérceken.

Születtjeit őrzi a táj,
Szobor sarjad mindenütt,
Így szolgál egy vérző hazát,
Szolgálj te is, hercegünk!

Fenn a dombon kapu-sor áll,
Emlékként a jövőnek,
E szűk haza legnagyobbján
Nyíló kopjafák nőnek.

Szíved rejti sokunk sorsát,
Védjen pajzsodnak karja,
Ronggyá tépett Magyarország
Legmagyarabb magyarja.

Fotó: Kéri Ferenc

**Kéri Ferenc:
Bronz és beton**

Faluból lett zajos város,
Fia a szent hercegnek,
Kis-nagy testvér, szédült páros,
Otthona sok ezreknek.

Földjén kocsisor dübörög,
Egét gépek hasítják,
Lakótelep pokla fölött
Nem hallani pacsirtát.

Ám az élet nemcsak beton,
Parkok vannak, bokrok, fák,
Lelket óvni néhány templom,
S emlékező szobor áll.

Sportkastélynak langy gyomrában
Gálaműsort ad népe,
S zengő-bongó, ringó bálban
Ünnepli az Imréket.

Míg odabent nóta harsan,
Kint egy bronztest didereg,
Ráköszönő, rideg fagyban,
Legyen ő a kikelet!

Illusztráció: Kéri Ferenc

Kéri Ferenc:
Térdre rogyva

Szarvast űző, boldog herceg,
Fent jártál a dombtetőn,
Hatalmad az Úrtól nyerted,
Áhítattal, esdeklőn.

Vad homlokán izzó kereszt,
A szívedben égi jel,
Templom áll most e szent hegyen,
Térded nyomát rejti el.

Féltve őrzött ereklyédnek,
Jézus Krisztus keresztjének,
Méltó helyet találtál.

Ily nemes tett ritkán akad.
A jövő benned fakadt,
S lengyel-magyar barátság.

Illusztráció: Kéri Ferenc

**Kéri Ferenc:
Rekviem**

Hátrahagyott
Érzelmeket visz a Maros,
Vize attól oly zavaros,
Kavarog.

A faluban
Kihunytak a magyar szavak,
Útra keltek régi nyarak,
Batyuban.

A templomnak
Berozdált már vén lakatja,
Tetejét szél bontogatja,
Maholnap.

Intő jelnek
Ében szalag leng a szélben,
Arany betűk feketében,
Perelnek.

A semmibe
Szalad az út lábunk alatt,
Ne hagyj veszni minden nyarat,
Szent Imre!

Illusztráció: Kéri Ferenc

Kéri Ferenc:
Anyaország

Anyaország
Te nyelvünk ékessége
Mi mindet jelentesz
Legfőbb azoknak
Kik szájukra vettek
S szótárunkba loptak
Ízleljük a szavakat
Anya
A legfenségesebb szó
Születés élet
Ringatás szeretet
Első s legfőbb tanító
Az örök mester
Jövők hordozója
Ország
Látszat valóság
Határokkal köt egybe népeket
Összefog és megoszt
Szolgálja gyermekeit
Érzéseket gyűjt
Honja a hazának
E két szó egyben
A várt feltámadás
Néma segélyhívás
Érzelmek tánca
Éltető vágy
A mindenség maga
Múlt és jövő
Anyaország
A kintiek ajkán tűz
Lelkükben parázs
Gyomrukban remegés
S nekünk mit jelent
Döntsük el végre
Hamu vagy lángolás?

Illusztráció: Kéri Ferenc

Kéri Ferenc:
Székely virtus

„Ki tudja merre, merre visz a végzet”.
Szívembe marnak mindig e sorok,
Igazzá lenni nem láttam így népet,
Pedig faragták őt véres korok.

„Maroknyi székely porlik, mint a szikla”.
Harsan a dalban, de más az élet.
A székely vérnek elég csak egy szikra,
Hős keménysége rögtön feléled.

„Ameddig élünk, magyar ajkú népek”,
Testvérként kell, hogy szeressük egymást,
Rajzolhat a lét bármilyen térképet,
Kezet kap mindig, aki kezet ad.

„Keserves múltunk – ezeréves balsors”.
Tatár járt rajtunk, török félhold dúlt,
Földünket nyúzták felmentő labancok,
A világ mégis velünk is fordult.

„Már másfél ezer év óta Csaba népe”,
Hogy küldetése értelmet kapjon,
Birtokba véve e nemes vidéket,
Nem hitte volna, lánca szakadjon.

„Hős szabadságát elveszti Segesvár”,
Elveszti Erdély, de hite maradt,
Örökös vészben az egyetlen mentsvár,
Tegnapból holnap, Nap és Hold alatt.

Illusztráció: Kéri Ferenc

Kéri Ferenc:
Csonka torony

Szeretett ember szenderült itt el,
Elején járt még az életnek,
Narfényre nyíló patyolat szívvvel,
Tört virágszála a nemzetnek.

Igaz álmának alkalmi sírja,
Magányos templom a vert rónán,
Ráhajolva a Nap tüzét szítja,
Eljátszva a rom csonka tornyán.

Kéri Ferenc:
Fohász

Szolgáltál, ez volt a sorsod,
Eszményt adtál a világnak,
Nemzetünk keresztjét hordod,
Támasza vagy a zord mának.

Igaz szívvvel nézünk feléd,
Múló léted tiszta kincsed,
Remegve borulunk eléd,
Ezer éved óvjon minket!

Lantos Györgyi: Szent Imre

**Kéri Ferenc:
Tiport virág**

Ha túlélted volna halálod,
Ha valóra vált volna álmod,
Nem azok lennénk, akik lettünk,
Más ég ragyogna most felettünk.

Ha vénen leheled ki lelked,
Ha végzed ifjú kori terved,
Másképpen sütné reánk napunk,
Más formát mutatna ma fajunk.

Ha nem folyt volna piros véred,
Nem szeretne úgy dicső néped,
S nevedet nem fogná imába.

De Te, Imre, érettünk haltál,
Hogy lényeddel példákat adjál,
Így élsz, honunk tiport virága.